

TolkienCon 2012

stručná a veskrze pravdivá zpráva o jednom nanejvýš milém setkání národů českých, moravských, středozemských i cizozemských

(varování: následující elaborát je produktem spíše deníkovým, ze své podstaty čistě subjektivním a autor nepřijímá zodpovědnost za žádnou újmu způsobenou čtením :)

Další TolkienCon mizí v šeru a obláčcích sněhu za uhánějícím vlakem a já, přemáhaje ospalé mžourání, listuju stránkami deníku, zatímco kolem ubíhá krajina.

Cože jsem si to loni zapsala?

Sedím ve vlaku, láduju se zbytky svých chlebových zásob a do dunění kol se ševelivě vplétají tóny, které dosud znějí v paměti. Občas v nich zanaříkají housle z unínské roly, probleskne vůně soumraku v jeruzalémských zahradách, vzdálené hlasy naléhavě opakují naj-naj... Smutné a zároveň krásné, že se mi ani nechce psát...no, popravdě řečeno, skoro usínám, a tóny mě kolébají. Ostatně, množství písní a velikost únavy jsou v tomto případě v přímé úměře.

...

No, myslím, že to sedí. Jen místo houslí se mi před očima míhá palička bodhránu ženoucí kupředu útržky živé melodie, kterou ne a ne zařadit. Po chvíli ji střídá sbor hlasů a ještě později jednoduchá pomalá melodie a večerním soumrakem začínají sestupovat k řece koně...

A to jsem, prosím, nadopovaná pouze čajem!

Ale vážně, odkud začít?

Nejvíc se připomíná **hudba** - budiž, začnu tedy od ní. Vždyť hudební vystoupení k TC neodmyslitelně patří a letos se jich urodila pěkná řádka.

Hned zkraje přehlídku odstartovalo uskupení Radek Rath Malý a spol. Podle zaslechnutých útržků textu to nebylo špatné a klarinet spolu s houslemi tvořily příjemné zpestření. Bohužel, akustika v tělocvičně, bez ozvučení a v kombinaci s ruchem pronikajícím z chodby vykonaly své. Snad to protagonisty příliš neodradilo a někdy příště se ukáží zas.

Hlasy Středozemě - krásné, krásné, snad jenom trochu krátké. Určitě bychom snesli dvakrát tolik! Hezké aranžma sborových skladeb, suverénní sólo s harfou, jasný a čistý soprán. Že to ve čtyřhlase občas zaskřípalo, čert to vem!

Laega jsem bohužel prošvihla (ráno a ještě v zákrytu s přednáškou), zato jsem si poprvé vyslechla Mášu Klepetkovou - taky příjemné překvapení. Silný hlas, dobrý jevištní projev; kombinace s mandolínou poskytla příjemné osvěžení, zatímco jiné skladby pěkně dramaticky podtrhly housle.

K tomu dobré texty (co více si přát... :)

Falešné společenstvo - heěj, to bylo dobré! Jen tak dál; z loňského Tuora jsem byla trochu na rozpacích, ovšem tohle bylo jiné kafe. Nevím, jak by se to vyjímalo na CD, přece jen myslím, že se na úspěchu velkou mírou podílel i herecký projev, ale melodie a hlavně texty byly (opět) výborné. Nejlepším kouskem pro mě bylo asi divadlo o Framovi - vtipné, nápadité, textově propracované (i když skoro totéž se dá říci třeba i o popisu vlády Eorla Mladého a příchodu Borondira :) Nesmím zapomenout na sóla (Galadriel, Královské srdce... pro Fallonin herecký projev mám slabost :) Další mou oblíbenou se zřejmě stane rohanská lidová o koních a sedlání (bez ohledu na významové roviny :), která se dá klidně uplatnit i mimo tolkienistický okruh. No, a samozřejmě hádka mezi Červivcem a Eówyn, doprovázená (pravděpodobně nadosmrti) nezapomenutelnou Lemmingovou kreací, při které jsem málem spadla pod židli. *Chachachacha... :))*

Divadlo - taky povedené. Hlavně smekám klobouk, že se tvůrci nebáli jít do něčeho, co od diváka vyžaduje jistou dávku kulturní obeznamenosti. A doufám, že jsme je jako publikum nezklamali (na rovinu se přiznám, že já osobně jsem poznala leda tak Romea a Julii, Macbetha, Maryšu a Fuente Ovejuna... co dál??) Jediné, co mi maličko scházelo, byl více vypointovaný konec; takhle vystoupení působilo spíše jako epizoda z nějakého většího celku, sice ohraničená, ale na samostatný příběh mi přece jen cosi chybělo.

Nienor Níniel - tý brd'o, taky docela dobré :) Přiznám se, že k fanouškovskému filmu jsem přistupovala velmi obezřetně, varována ukázkami jiných, na které člověk na internetu tu a tam narazí, proto jsem byla docela příjemně překvapená. Myslím, že nápad ztvárnit příběh jako doprovod písň (nebo naopak), byl pro výsledek vcelku klíčový; jak pro svou originalitu, tak proto, že na hlase by se asi nejvíce projevilo "neherectví" účinkujících. Nadto se tím elegantně vyřešil problém zvukového i hudebního doprovodu. Bod navíc také za scény s nahou Nienor - jednak za odvahu, jednak za pěkné výsledné provedení.

Můžeme se těšit na další??

Taneční rej - bezvadný, jako vždycky. Letos jsem si ho sice vychutnala z pozice fotografa, ale bavila jsem se možná ještě líp. Musím zhodnotit, že po 3 letech úporného tréninku se doba nácvičku jednotlivých tanců zkrátila o celou minutu :) Myslím, že Sangí tak může napřesrok směle zařadit nějaké nové kousky, aby jí tanečníci příliš nezakrněli; zvýšení míry chaosu se netřeba obávat :)

Jenom škoda, že se tělocvična nedá nafouknout; tanečníci by se jistě našli.

Večerní zpívání - ke Conu neodmyslitelně patří. Letos jsem ovšem pocítovala mírný handicap v tom, že oficiální program vyplňoval den i noc tak nepřetržitě, že volné muzicírování zpravidla přišlo na řadu až po půlnoci, a únava se začala na účastnících záhy projevovat. (I když z pohledu těch, kteří chtěli v noci spát, to s sebou oproti loňsku nejspíš neslo jistá pozitiva :) Anebo už halt stárnem, no :)

Od kultury k přednáškám:

Františka Vrbenská a vymknuté dějiny - měla jsem tak trochu dojem, že úvod přednášky (nesoucí se v duchu toho, že o historické "skutečnosti" toho ve skutečnosti zase tolik nevíme, nehledě na to, jak relativní takový pojem jako "pravda" je), tak trochu podkopal následující část :) Tu tvořil (úctyhodný) výčet různých podob zpracování vybrané historické látky či postavy, doprovázený obrazem a spoustou komentářů všímajících si historické věrohodnosti (včetně nejruznějších drobných detailů typu: "všimněte si té nohy stolu!" :) Postřehů byla opravdu spousta, navíc vše podáváno spatra a s přehledem, o kterém si většina z nás může nechat jen zdát. A nebýt toho, že se půlnoc dávno přehoupala, myslím, že bychom tam seděli a poslouchali ještě dnes... :)

Mamí, já chci vrrčátko! - jestli jsem ráda, že jsem na nějakou přednášku letos dobře natrefila, je to tahle. Svižné a vtípné pojednání na téma "vrrk a zlovlk - váš nový domácí mazlíček a jak se o něj starat" , případně "úskalí domácího chovu" následoval exkurz do kinologie zaměřený na křížence psů a vlků v "našem" světě, přičemž se mluvilo nejen o rozdílech v povahových vlastnostech a etologii, ale také o metodách výcviku. Zajímavé a poučné zároveň - díky.

WETA a filmové triky - Fíha. Tedy, ne že bych rozuměla polovině vět, které tam padly (já, které dělá problém rozlišit okulár od objektivu). Líbilo se mi však samotné povídání a pěkná interaktivní prezentace. Myslím, že pro lidi, kteří mají o filmové grafice aspoň trochu ponětí, to mohl být jeden ze zlatých hřebů programu; i proto mě překvapilo, že tělocvična nepraskala ve švech. Dotazů z publika bylo také spíše poskrovnu (jó, kdybych věděla **na co** se ptát... :) a je pravda, že ten jeden sofistikovanější stejně narazil na hradbu povinné mlčenlivosti. Ale stejně, kolikrát za život má člověk možnost mluvit s někým, kdo "byl u toho" a navíc má ke své profesi co říct?

Andrého přednáška - aneb pořádný tolkienistický literární rozbor jak má být. Shlédla jsem jen druhou půlku (ano, bylo to ráno), takže moc komentovat nemůžu; snad jen kvitovat, že mě André navzdory tématu a charakteru pojednání neudolal k dalšímu spánku (na rozdíl od řady

profesionálních uspávačů hadů, které znám z jiných přednáškových sálů :)

O rozličných místech osvěžení ducha i těla:

Elfi koutek - útulné útočiště uprostřed závěsů a ovčích kůží umožňující pestré formy válení, odpočinku, poslechu či zpěvu a manuální tvořivosti. Oficiálního programu (zahrnujícího drátkování, malování hennou, ale také tanec) jsem se neúčastnila, jako místo chvilkového posezení se mi tu však velmi líbilo.

Čajovna - rušné místo vyhledávané všemi hladovci a žiznivci. Fronta bývala leckdy dlouhá, ale člověk se v ní málokdy nudil, hlavně díky ústřední dvojici otáčející se za pultem :)

Náhodné odposlechy:

(je masala, nejsou konvičky)

- Hele, a do kalabasy bys mi to nalít nemohla?...

M: - Taky ti to můžu nalít za krk!

(masala se vaří... nedočkavý hobit zpovzdálí povzbuzuje)

- Mas-mas-jéjé...mas-mas-jéjé...

M: - Nepřivolávej ji, nepřivolávej ji, nebo se sebere a půjde!

A já tě pak něčím praštím.

S: - Nezlobte Mírwen, nebo budu muset vařit sám.

Ovšem upozorňuju, že jsem chemik.

(o výpadku zásobování)

- Rašelina došla!

Hladovec: Chtěl bych tousty.

S: - Smůla, došly.

M: - Strigo, ty je tak týráš!

S: - To já raáád...

Ale máme třeba wafle.

Nutno podotknout, že měli nejen wafle, ale taky muffinky, bábovku, buchty různého druhu a tvaru, kolaloku, kávu (se spoustou šlehačky), tousty sýrové, masové, kečupové a něco zeleného zavinitého, co se mi nepodařilo blíže identifikovat (skřetí prst to nebyl).

A samozřejmě zásoby nejrůznějších čajů, které jistě potěšily nejednoho čajomila a hlavně zajišťovaly hladký chod koleček v nejedné lebce od rána do rána. Díky :)

Stánek Strak na vrbě - nebezpečné a lepkavé místo pro každého knihomola, já se mu radši vyhýbala :) Kromě spousty fantasy titulů bylo k dispozici také několik básnických sbírek, zpěvník, tolkienovská diplomová práce a staré ročníky Imladris. "Titul víkendu" , na Conu křtěna kniha Písň větru samozřejmě nechyběla. Docela odvážný počín - dvojjazyčná kniha. Přímá řeč anglicky, nepřímá česky (nebo naopak, podle toho, kdo je zrovna v tu chvíli vypravěčem). Přiznám se, že osobně mi rychlé střídání jazyků tak úplně nesedlo, ale pár lidí okolo titul komentovalo celkem příznivě... Tak snad nakladatel na svou odvahu nedoplatí :)

A nakonec to, co se vlastně odehrálo na samém začátku - hostina na počest páně profesorových narozenin (oficiální záminka) a desátého výročí TolkienConu (všeobecně přijímaná záminka). Po shlédnutí starých fotografií a několika krátkých proslovcích nás orgově dále nemučili a vypustili nás na nachystané dobroty. A že jich bylo. Nedostatek krmě rozhodně nehrozil a snad každý si vybral - od chlebičků přes uzené a domácí chleba k slaným tyčinkám a plněným šnečkům z lístkového těsta; muffiny, buchty, nejrůznější drobné cukrovinky, poháry s banánem a krémem,

sladké i slané placičky, medové koláčky... Myslím že nechyběl snad ani guláš. O něco později, s již příjemně plnými břichy, následoval přípitek na počest zmíněných jubilantů doprovázený přáním mnohých z nás, aby orgové našli dostatek času, síly, chuti, inspirace i pomocníků i v dalších letech a my se mohli v téhle báječné atmosféře scházet ještě...hodně dlouho :)

Tak, a to je asi všechno! Tedy, aspoň co se týká událostí, jichž jsem byla svědkem či účastníkem... O atmosféře Conu, o výborné organizaci a chvále na adresu pořadatelů i o jednotlivých účastnících by se toho dalo psát ještě hodně, leč nejsem spisovatel (ani recenzista, blogař, sloupkař a tak všelijak podobně). A proto případnému nezasevěčenému čtenáři doporučuju jediné - přijet a zažít na vlastní kůži. A snad se i vracet...
Díky :)